

Cartea lui Daniel - Numărul Optzeci și Șapte

يتستند فداً لآخريات لربع ةقيم ةلحر :رشع لآ راذع لآ لثم ف شك

Jeff Pippenger

2024-02-20

Pilda celor zece fecioare ilustrează experiența poporului adventist.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

Advențiștii milleriți au împlinit parabola până la ultima literă.

„Deseori mi se atrage atenția asupra parabolei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această parabolă s-a împlinit și se va împlini până la cea mai mică literă, căci are o aplicare specială pentru acest timp și, asemenea soliei îngerului al treilea, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Istoria mișcării primului înger reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger, iar accentul final al parabolei este dacă fecioarele posedă untdelemnul, care este solia ploii târzii.

„Există o lume cufundată în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții, — adormită, adormită. Cine simte o durere sufletească pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Mîntea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru re aprovizionarea candelor lor și, prea târziu, vor descoperi că acel caracter, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Niciun om nu-l poate asigura pentru altul. Fiecare trebuie să dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului.” Bible Echo, 4 mai 1896.

„Uleiul” din parabolă reprezintă „caracterul”, precum și „neprihănirea lui Hristos”. Un caracter sfințit este produs numai în aceia care se hrănesc cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

„Untdelemnul” este, de asemenea, mesajele Duhului lui Dumnezeu.

„Dumnezeu este dezonorat când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre pentru a fi transmis celor care sunt în întuneric.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

„Uleiul” reprezintă soliile Cuvântului lui Dumnezeu care transmit prezența sfințitoare a neprihănirii lui Hristos. În pilda celor zece fecioare, care este de asemenea profeta din Habacuc, capitolul doi, solia Strigătului de la Miezul Noptii, care este solia neprihănirii lui Hristos, așa cum este reprezentată prin solia lui Jones și Waggoner în răzvrătirea din 1888.

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său, prin frații Waggoner și Jones, un mesaj de cea mai mare prețuire. Acest mesaj avea scopul de a aduce mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. El prezenta îndreptățirea prin credință în Garantul; îi invita pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se face vădită în ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți Îl pierduseră din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie ca privirile să le fie îndreptate spre persoana Sa divină, spre meritele Sale și spre dragostea Sa neschimbătoare pentru familia omenească. Toată puterea I-a fost dată în mâini, pentru ca El să poată împărți oamenilor daruri bogate, împărțind neajutoratului agent omenesc darul neprețuit al propriei Sale neprihăniri. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu a poruncit să fie dat lumii. Este solia celui de-al treilea înger, care trebuie să fie vestită cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.” Testimonies to Ministers, 91.

Mesajul este mesajul ploii târzii.

„Ploaia târzie trebuie să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic trebuie să coboare din cer, și întregul pământ trebuie să fie luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Atunci când îngerul cel puternic a coborât la 11 septembrie 2001, ploaia târzie a început să stropească, iar istoria milleriților, așa cum este reprezentată în parabola celor zece fecioare și în capitolul doi din Habacuc, a început să se repete. Atunci poporul lui Dumnezeu din ziua de pe urmă a mâncat cartea care era în mâna îngerului și, făcând astfel, a fost condus înapoi la cărările cele vechi ale lui Ieremia și astfel a devenit străjerii care trebuiau să sune din trâmbița de avertizare. Avertizarea prin trâmbiță era mesajul laodicean, reprezentat de Isaia ca un strigăt puternic.

Strigă cu glas tare, nu cruța, înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegea lui, și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Mișcarea de reformă a primului și a celui de-al treilea înger începe la „vremea sfârșitului”. În acel moment are loc o „creștere a cunoștinței”, care va pune la probă generația ce trăiește atunci, dar numai după ce această cunoștință este publicată ca un mesaj formalizat. Ulterior, mesajul formalizat este „împuternicit”, iar împuternicirea este marcată de coborârea unui înger. Coborârea îngerului identifică dezbaterea lui Habacuc, iar două clase încep să identifice un mesaj care este fie adevăratul, fie contrafăcutul mesaj al ploii târzii. Cei credincioși devin apoi străjerii lui Dumnezeu, care încep să sune o trâmbiță de avertizare.

Adevărata solie a trâmbiței se întemeiază pe lumina reprezentată pe cele două table ale lui Habacuc. Ea este avertizarea către Laodicea și avertizarea care identifică păcatele poporului lui Dumnezeu. Dezbaterea se intensifică până la prima dezamăgire, când una dintre clase devine „adunarea batjocoritorilor”, iar adevărații străjeri sunt chemați să se întoarcă la zelul pentru solie pe care îl manifestaseră mai înainte de dezamăgire. Pe măsură ce străjerii s-au întors, ei au recunoscut că se aflau în „timpul de întârziere” și că solia care pâruse a fi dat greș urma, de fapt, să se îplinească, dar în ordinea lui Dumnezeu. Solia aceea s-a dezvoltat într-o perioadă scurtă de timp (dar totuși o perioadă de timp), iar când solia ajunge este reprezentată ca solia „Strigătului de

la Miezul Noptii”, care nu este decât o sporire a soliei care a început să fie împuternicită atunci când îngerul a coborât.

Atunci când a sosit mesajul, s-a împlinit pe deplin o despărțire între cei care acceptaseră poziția de străjeri la coborârea îngerului și cei care au refuzat. Acea despărțire identifică momentul în care sigiliul este imprimat asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, înainte de revărsarea ploii târzii, fără „măsurarea” care fusese pusă asupra ploii târzii ce a început când îngerul a coborât.

Historia Milleriților este o ilustrare a ploii târzii în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În acea istorie, dezbaterea din Habacuc s-a întemeiat pe o solie adevărată și una falsă a ploii târzii. Pavel identifică o categorie ca fiind aceia care au dragoste pentru adevăr, iar cealaltă categorie ca fiind aceia care primesc o lucrare de răătăcire puternică, deoarece nu au dragoste pentru adevăr și pentru că au crezut o „minciună”.

Impulsul millerit reprezintă o dezvoltare a adevărului care crește în cunoaștere și putere de la „vremea sfârșitului” până la revărsarea Duhului Sfânt la Strigătul de la Miezul Noptii. Mișcarea millerită a identificat anumite jaloane specifice care sunt puse în paralel, precum o „vreme a sfârșitului”, o „formalizare” a soliei reprezentată prin „creșterea cunoașterii”, o „împuternicire” a soliei marcată de coborârea unui înger, o „primă dezamăgire” care introduce parabola celor zece fecioare, o revărsare a Duhului Sfânt reprezentată ca „Strigătul de la Miezul Noptii”, iar apoi o „a doua dezamăgire” finală, în care o ușă dispensațională este „închisă” și o altă ușă dispensațională este „deschisă”.

“Dumnezeu a dat mesajelor din Apocalipsa 14 locul lor în șirul profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Mesajele primului și celui de-al doilea înger sunt încă adevăr pentru acest timp și trebuie să meargă în paralel cu acela care urmează. Al treilea înger își vestește avertizarea cu glas tare. «După aceste lucruri», a spus Ioan, «am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere, iar pământul s-a luminat de slava lui.» În această iluminare, lumina tuturor celor trei mesaje este unită.” The 1888 Materials, 804.

Mișcarea millerită, care tipifică mișcările celor o sută patruzeci și patru de mii, era legată de profețiile celor două mii trei sute de ani și ale celor două mii cinci sute douăzeci de ani din Daniel capitoul opt, versetele treisprezece și paisprezece. „Vremea sfârșitului” a sosit la încheierea celor „șapte vremi” ale indignării lui Dumnezeu împotriva împărăției de nord a lui Israel. Formalizarea soliei lui Miller, în 1831, a avut loc la două sute douăzeci de ani după apariția Bibliei King James.

„Gospodin Miller, poput onih koje je ova poruka potaknula u drugim zemljama, isprva je mislio ispuniti svoje poslanje pisanjem i objavljivanjem u javnim novinama i u brošurama. Svoje je stavove najprije objavio u listu Vermont Telegraph, baptističkim novinama tiskanim u Brandonu, Vermont. To je bilo godine 1831.” John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Mișcarea „vremii sfârșitului” a celui de-al treilea înger a sosit în 1989, la încheierea a o sută douăzeci și șase de ani de la răzvrătirea din 1863. „O sută douăzeci și șase” este un simbol al „celor șapte vremi”. Ambele mișcări au început printr-o împlinire a „celor șapte vremi”.

Mesajul mișcării celui de-al treilea înger a fost formalizat în 1996, prin redactarea unei serii de articole intitulate The Time of the End, care fuseseră publicate într-o revistă numită Our Firm Foundation. Aceste articole au fost publicate la două sute douăzeci de ani după Declarația de Independență din 1776. Mesajul ambelor mișcări a fost formalizat la două sute douăzeci de ani după o istorie care era legată în mod direct de mesajul care a sosit la sfârșitul celor două sute douăzeci de ani.

Numărul „două sute douăzeci” reprezintă legătura (o conexiune) dintre „cele șapte vremi” ale indignării lui Dumnezeu împotriva împărăției de sud a lui Iuda, care au început în anul 677 î.Hr., și începutul celor două mii trei sute de ani din Daniel capitolul opt, versetul paisprezece, în anul 457 î.Hr. Numărul două sute douăzeci leagă împreună cele două profeții, iar cele două profeții au fost prezentate împreună în versetele fundamentale ale adventismului, și anume Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. În acele versete, Hristos S-a prezentat pe Sine în mod profetic drept „acel sfânt oarecare”, care este traducerea cuvântului ebraic „Palmoni”, ce înseamnă „Minunatul Numărător”.

Minunatul Numărător introduce cele două viziuni care reprezintă cele două linii ale profeției, chiar în cele două versete pe care sora White le identifică drept stâlpul central al adventismului. Punctul de început este legat, prin conexiunea simbolică a două sute douăzeci de ani, de timpul împlinirii lor, în 1844. Capitolul doi din Habacuc se încheie cu versetul douăzeci, marcând astfel numărul „două sute douăzeci” printr-o expresie diferită folosită de Minunatul Numărător, căci versetul identifică o caracteristică principală a Zilei antitipice a Ispășirii care a început la acea dată.

Ci Domnul este în templul Lui cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Cele două perioade profetice care reprezintă stâlpul central al adventismului, care au fost introduse în mod direct de Numărătorul Minunat, sunt legate între ele prin două sute douăzeci de ani, iar Isus (Numărătorul Minunat), care identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru, a marcat încheierea lor la 22 octombrie 1844 prin numărul două sute douăzeci.

Mișcarea primului înger, asemenea mișcării celui de-al treilea înger, a început la un „timp al sfârșitului” (1798 și, respectiv, 1989), unde sunt identificate „cele șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase. Următorul semn de hotar din ambele istorii este marcat de încheierea a două sute douăzeci de ani, de asemenea o caracteristică profetică a „celor șapte vremi”, căci punctele de început ale celor două viziuni (chazon și mareh) reprezintă o perioadă de două sute douăzeci de ani care le leagă între ele.

Publicarea Bibliei King James în 1611, formalizarea soliei lui Miller, așa cum a fost publicată în ziarul Vermont Telegraph, redactarea Declarației de Independență și publicarea lucrării The Time of the End în revista Our Firm Foundation au fost toate acte de publicare. Începutul și sfârșitul ambelor perioade de două sute douăzeci de ani reprezintă, ca reper istoric, o publicare. Numărul „două sute douăzeci” este un simbol al unei legături profetice, iar toate cele patru publicări sunt legate între ele atât prin faptul că sunt publicări, cât și prin solia reprezentată ca „sporirea cunoștinței” în istoriile lor respective.

Biblia din 1611 reprezintă comunicarea Evangheliei din curțile cerești către omenire. Solia lui Miller a fost așezată în cadrul profețiilor de timp, iar cele două hărți sacre ale lui Habacuc fac ușor de recunoscut faptul că solia lui Miller era ilustrată grafic prin linii ale istoriei. „Vermont” înseamnă „munte verde”, iar potrivit inspirației, „verde” este un simbol al credinței.

„Acest vis mi-a dat speranță. În mintea mea, șnurul verde reprezenta credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu au început să răsară în sufletul meu.” Christian Experience and Teachings, 28.

Mesajul lui Miller a fost formulat și transmis din biserica credincioasă, căci un „munte”, în zilele din urmă, este o „biserică”.

Și se va întâmpla în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi așezat pe vârful munților și se va înălța mai presus de dealuri; și toate neamurile vor curge spre el. Și multe popoare se vor duce și vor zice: Veniți și să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Lui; căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul Domnului. Isaia 2:2, 3.

Message ya bokengi oyo William Miller akómisaki na lolenge ya ebongisami eutaki na lingomba ya sembo, mpe mokanda ya kobimisa bansango oyo babengaki The Telegraph emonisi nsango moko oyo eutaki na likoló, ndenge moko mpe Biblia ya King James esalaki; mpamba te liloba “telegraph”, oyo esalemi uta na maloba mibale ya Greki, elakisi nsango oyo euti mosika. Liloba ya liboso (tele) elakisi “mosika to na mosika mpenza,” mpe ya mibale (grapho), “kokoma to kobomba na mokanda.” Elongo, maloba yango elakisi “kokoma to kotinda nsango na mosika.” Na 1611, Nzambe, na nzela ya kobimisama ya Biblia ya King James, atindaki nsango na Ye uta na likoló; mpe na nsuka ya mibu nkama mibale na tuku mibale, nsango ya Miller, ndenge ekómaki liboso na lolenge ya ebongisami na 1831 na Vermont Telegraph, etindaki mpe nsango ya Nzambe uta na likoló. Nsango yango ezalaki “bokóli ya boyebi” oyo efungwamaki na “ntango ya nsuka” na 1798, oyo na nsima ebimisaki molongo ya komekama na biteni misato mpo na libota wana. Lisolo yango ezalaki elembo ya lisolo ya Future for America.

Declarația de Independență din 1776 reprezintă începutul fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. Ea reprezintă începutul Statelor Unite și, făcând astfel, identifică restrângerea independenței la sfârșitul Statelor Unite. Solia Future for America (după cum sugerează și numele) identifică sfârșitul care este prefigurat în început prin publicarea Declarației de Independență. Două sute douăzeci de ani mai târziu, în 1996, lucrarea care produsese revista The Time of the End a primit entitatea juridică ce fusese denumită anterior Future for America. În acel an, a fost publicată revista The Time of the End, alcătuită din articole care apăruseră în publicația numită Our Firm Foundation.

ដំណឹងនៃកុរស្នង Future for America

បានចងអុលបង្កហាញទៅកាន់បុរគុតិសាសតុរនសៃចេកុតិបុរកាសឯករាជ្យ

ពីពុរោះការបោះពុម្ពពុសាយនោះបានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃសហរដ្ឋបរអាមេរិក

ហើយពុរោះយស្តើរតែងតែបង្កហាញទីបញ្ចប់តាមរយៈការចាប់ផ្តើម។

ចំណងជើងនៃការបោះពុម្ពពុសាយ គឺ The Time of the End បានចងអុលបង្កហាញទាំង

«ពលេវលោនទីបញ្ចប់» កុនុងឆ្នាំ 1989
 ប៉ុន្តែថ្ងៃមេទាំងទៅកាន់ទីបញ្ចប់នៃពលេវលោសាកលុបងផងដៃ
 នៅពលេមីកលៃកុរោកឈរ។
 សារដលៃគូរហានរៀបចំជាផ្សារការនៃកុនុងការបោះពុម្ពផ្សាយនោះ (ដានីយ៍លៃ
 ជំពូកដប់មួយ ខ 40 ដល់ 45)
 គូរហានបើកតុរដោយការលំរាយនៃសហភាពសូវៀតកុនុងឆ្នាំ 1989
 («ពលេវលោនទីបញ្ចប់») ហើយខទាំងឡាយដលៃគូរហានបើកតុរនោះ
 បង្ហាញលំដាប់បុរេតុគិសាសុតុរមួយដលៃរំកិលទៅមុខចាប់ពីឆ្នាំ 1989
 រហូតដល់ខទីមួយនៃជំពូកដប់ពីរ ដលៃកំណត់អត្តសញ្ញាណការកុរោកឈររបស់មីកលៃ
 និងការបិទបញ្ចប់នៃពលេវលោសាកលុបងរបស់មនុស្ស។

De la publicarea Declarației de Independență, în 1776, și până la publicarea revistei The Time of the End, se împlinesc două sute douăzeci de ani, iar începutul și sfârșitul tratează aceleași subiecte profetice. Publicarea revistei The Time of the End a fost alcătuită din capitole care fuseseră mai întâi publicate ca articole în publicația Our Firm Foundation și reprezintă adevărul profetic că, fără păstrarea adevărilor fundamentale ale mișcării millerite (care este „temelia noastră trainică”), este imposibil să fie înțeleasă „creșterea cunoștinței” la „vremea sfârșitului” în 1989.

Indicatorul profetic reprezentat ca „vremea sfârșitului” și indicatorul profetic care reprezintă „formalizarea” soliei în istoriile paralele ale mișcărilor primului și celui de-al treilea înger conțin amândouă elementele profetice ale „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Următorul indicator profetic în istoriile paralele este împuternicirea soliei, marcată de coborârea fie a îngerului din Apocalipsa zece, la 11 august 1840, fie a îngerului din Apocalipsa optsprezece, la 11 septembrie 2001. Împlinirea celui de-al doilea vai din Apocalipsa capitolul nouă l-a făcut să coboare pe îngerul din Apocalipsa zece, iar împlinirea celui de-al treilea vai din Apocalipsa capitolul zece l-a făcut să coboare pe îngerul din Apocalipsa capitolul optsprezece.

Në historitë paralele, shiu i vonë fillon të “spërkasë” në çastin kur engjëlli zbret. Në atë pikë, mesazhi “fuqizohet” nga vërtetimi i ngjarjes së parathënë. Për Milleritët, kjo ishte ndërprerja e epërsisë osmane, në përmbushje të profecisë kohore të Islamit të Mjerimit të dytë te Zbulesa kapitulli nëntë, vargu pesëmbëdhjetë. Për lëvizjen e njëqind e dyzet e katër mijëvet, kjo ishte “zemërimi i kombeve”, një profeci e Islamit të Mjerimit të tretë, i cili është në kohën e borisë së shtatë te Zbulesa dhjetë, vargu shtatë, që u përmbush kur u rrëzuan godinat e mëdha të qytetit të Nju Jorkut.

Fiecare dintre waymark-urile majore ale istoriilor paralele are legături directe cu lucrarea Minunatului Numărător, care își așază semnătura asupra relației dintre cele două viziuni ce reprezintă două mii trei sute de ani și două mii cinci sute douăzeci de ani. Străjerii profetice care sunt ridicați la coborârea îngerului sună din trâmbița de avertizare ce include solia către Laodiceea, care, în 1856, a fost legată în mod direct de desigilarea luminii mai mari a „celor șapte vremi”. Waymark-ul celor două table ale lui Habacuc, reprezentat de hărțile pioniere din 1843 și 1850, care ambele reprezintă grafic „cele șapte vremi”, a apărut între coborârea îngerului și „prima dezamăgire” din fiecare istorie paralelă.

Semnul de hotar al „timpului de zăbovire” este legat în mod direct de predicția nereușită din 1843, care era o predicție a împlinirii atât a celor două mii trei sute de ani, cât și a celor două mii cinci sute douăzeci de ani. Solia Strigătului de la Miezul Noptii a fost identificarea împlinirii apropiate a acestor două perioade de timp profetic. „Ușa” dispensațională închisă, la ultimul semn de hotar, identifică împlinirea acestor două perioade profetice și marchează locul unde începe să sune a șaptea trâmbiță, sau trâmbița Jubileului. Fiecare semn de hotar din fiecare istorie este legat în mod direct de „cele șapte vremi”, iar „cele șapte vremi” reprezintă firul care leagă ambele istorii, iar ambele istorii reprezintă solia ploii târzii.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Pentru cei ce se poticnesc în Cuvânt, fiind neascultători”, Hristos este o piatră de poticnire. Dar „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. Asemenea pietrei lepădate, Hristos, în misiunea Sa pământească, purtase nepăsare și batjocură. El era „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința: ... era disprețuit, și noi nu L-am băgat în seamă”. Isaia 53:3. Dar vremea era aproape când avea să fie proslăvit. Prin învierea din morți avea să fie dovedit „Fiul lui Dumnezeu cu putere”. Romani 1:4. La a doua Sa venire avea să fie descoperit ca Domn al cerului și al pământului. Cei care erau acum pe punctul de a-L răstigni aveau să-I recunoască măreția. Înaintea universului, piatra lepădată avea să devină capul unghiului.

„Și pe oricine va cădea ea, îl va zdrobi în pulbere.” Poporul care L-a respins pe Hristos urma curând să-și vadă cetatea și națiunea nimicite. Slava lor avea să fie frântă și risipită ca praful înaintea vântului. Și ce anume i-a nimicit pe iudei? A fost Piatra care, dacă ar fi zidit pe ea, le-ar fi fost siguranță. A fost bunătatea lui Dumnezeu disprețuită, neprihănirea lepădată, mila nesocotită. Oamenii s-au ridicat în împotrivire față de Dumnezeu, iar tot ceea ce ar fi fost mântuirea lor s-a prefăcut în nimicirea lor. Tot ceea ce Dumnezeu a rânduit spre viață, ei au aflat că le este spre moarte. În răstignirea lui Hristos de către iudei era cuprinsă distrugerea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost povara care i-a afundat în ruină pentru lumea aceasta și pentru lumea viitoare. Tot astfel va fi în marea zi finală, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, Piatra lor de poticnire, li Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Slava feței Sale, care pentru cei neprihăniți este viață, pentru cei răi va fi un foc mistuitor. Din pricina iubirii respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimic.

„Printr-o mulțime de ilustrații și avertizări repetate, Isus a arătat care avea să fie urmarea pentru iudei a respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor acelor, din orice veac, care refuză să-L primească drept Răscumpărător al lor. Fiecare avertizare este pentru ei. Templul profanat, fiul neascultător, vierii cei răi, zidarii disprețuitori își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, soarta pe care acestea o preînchipuiau va fi a lui.” Hristos, Lumina lumii, 599, 600.